

Capítol 10

Una sugar baby no té fronteres però necessita un escenari

València era el paradís que jo havia somiat. Abans de conèixer-la, de viure-hi, ja me la sabia de memòria. Ja hi vivia. La meua València era la València del *Llibre de meravelles* d'Estellés, que havia llegit a segon de Batxillerat. Els meus companys remugaven quan els professors anunciaven les lectures obligatòries, però jo hi vaig passar grans moments. En segon vam llegir Estellés, Rodoreda, Fuster i una obra de Rodolf Sirera, *El verí del teatre*. Sirera estava bé, però Estellés i Rodoreda em van encantar. Amb Joan Fuster vaig connectar menys: em va semblar massa cerebral, molt abstracte. També va coincidir que el vaig llegir a casa, durant el tercer trimestre, quan estàvem confinats i els professors es comunicaven amb nosaltres per correu electrònic o a través del programa Aules. Fuster era enginyós (els aforismes sí que m'agradaven), però no comprenia com podia dedicar aquelles llargues parrafades a l'amor o al sexe plenes de cites d'erudits morts fa mil anys i abstinde-s'hi de comunicar al lector el més mínim sensualisme. El professor ens va revelar que Fuster era homosexual, i potser això ho explicava tot: no degué ser fàcil estimar altres hòmens en ple franquisme, amb tota la càrrega de brutalitat moral abocada des de la dictadura.

Vaig dibuixar un cor ben gros a la primera pàgina del *Llibre de meravelles*. El poeta que espera la seua amada encara verge, la de les cames incomparables que ve pels carrers com qui travessa un riu. El que fa l'amor —amb la mateixa dona?— la nit de Sant Josep en una terrassa. El carrer de Sant Vicent, el carrer de la Mar, el carrer de la Pau. Els nòvios agafats de la mà. Els amants rodolant per terra entre abraçades i besos, les trompetes de Gershwin anunciant l'amor. El nom d'ell i el nom d'ella escrits a les parets. Les fogueres dels gitanos mentre ballaven i passaven els dies, les setmanes, els anys. Els amants fent-se vells. L'olor de l'oli fregit que eixia dels bars. La fira al Pla del Remei. Els arbres de l'Albereda. Els presos a les torres de Quart. Els ponts sobre el riu quan encara duia aigua. Els Jardins del Real. La casa on visqué Ausiàs March, al carrer dels Cabillers. La pirotècnia fallera. L'orb que recorria amb les seues mans parsimonioses el cos de la dona estimada. La moral a cavall. El vi de l'esperança... I eixe poema tan particular, «Cos mortal», fet tot ell de noms de carrers, la declaració més estranya i intensa d'amor a la seua ciutat. I ara meua.

Em va impactar molt aquell poemari. Encara ara el fullege de tant en tant, m'adelite recordant aquells versos. El vaig ficar dins la maleta quan em vaig matricular a la facultat i em vaig instal·lar a València com una flamant

estudiant universitària. Llavors vaig anar al riu —que ja no du aigua, i ara és un immens jardí—, a l'Albereda, al carrer Colom (on ja havia estat amb ma mare, de compres), a la plaça de l'Ajuntament. Tot em resultava tremendament familiar, tot era nou i, a la vegada, immemorial. La mirada estellesiana m'havia subjugat.

València era també, com ocultar-ho?, un tema de Sènior i El Cor Brutal. Crec que era del seu primer disc; a mi me'l va ensenyar un company a l'institut en una versió en directe en YouTube. Hi eixia el líder del grup dient que aquella era una cançó d'amor. I efectivament, era una declaració d'amor a la ciutat de València, una de les més directes i impactants que havia sentit mai. La cançó es deia *València, eres una puta*:

Vull tornar a fer-te l'amor

Amb sandàlies i sense tacons.

València, eres una puta.

Esta nit he eixit al carrer

I no et reconeixia,

Tens el cor de formigó,

He plorat fins que s'ha fet de dia.

Cantussejant-la, vaig començar a posar en pràctica el meu pla. Em vaig crear un compte a Tinder. En algun lloc vaig llegir que cada setmana s'acorden un milió de cites en aquesta aplicació. La xifra provoca un poc de vertigen. Diu la Viquipèdia que València té 789.744 habitants. Quants d'ells usen Tinder o altres aplicacions de cites? Quants d'ells acaben de fer *match* mentre jo escrivia aquestes línies? Quants dels seus 789.744 habitants faran l'amor aquesta nit a València? Descomptem-hi els xiquets, els ancians, els malalts, els inapetents. 30.000? Trenta mil còpules harmòniques, trenta mil penetracions més o menys frenètiques, trenta mil fel·lacions, trenta mil masturbacions. És bonic pensar que València és tota ella un gran sexe en moviment, una polla i una xona funcionant com un mecanisme de rellotgeria, la gran màquina de follar. Un riu de semen, això és un fet, recorre el subsol de la ciutat, el ritme compassat de la fornicació l'emulsiona i li dona vida. I jo volia cavalcar aquell pura sang, nadar en aquell riu, afegir-me a la festa.

Vaig quedar per Tinder amb tres o quatre hòmens que em van semblar adequats. Mentre s'acabava el bon temps (que a València s'estén de vegades fins a novembre) i la pandèmia tornava a ensenyar els seus ullals, jo m'acomodava a les regles de la vida que havia escollit. Ja no era l'adolescent anorèxica tancada a casa com un ocell esquelètic en una gàbia de luxe. Ara vivia a la ciutat i era lliure. I tenia fam.

Un dels tipus de Tinder em va dir que era jugador del València. Podria ser, però jo no sé res de futbol, així que vaig fingir que el reconeixia. Estava molt pagat del seu cos, que realment era atlètic i bell. I li agradava marcar gols, també al llit. Era possible que fora l'esportista famós que assegurava ser, però a mi només m'interessava saber si podia gitar-me amb ell i fer un poc de rutina sexual sense complicacions ni penediments, sense vincles ni pirotècnies emocionals.

L'experiment va funcionar plenament. Usava els hòmens com a clínex i usava el sexe com abans havia usat la gimnàstica rítmica. El meu cos era dúctil i flexible i, el més important, als tios els agradava. Era menuda però ben proporcionada, tenia uns malucs redons i abastables, els meus pits s'erigien plens i harmònics, els meus llavis eren molsuts i besadors. Havia aconseguit deixar de barallar-me amb mi mateixa, s'havia desfet el malefici on m'emmirallava. Per primera vegada l'espill i jo érem bons amics. Fins i tot diria que aquell tros de cristall que abans havia odiat tant s'havia convertit en el meu còmplice i el meu confident. I això ja era tota una victòria.

I Sènior, sempre Sènior, com una sonsònia hipnòtica, com les trompetes de l'apocalipsi genital, la banda sonora de Sodoma i el fil musical de Gomorra. Tot molt bíblic, sí senyor.